Melanie Harlow

Tempt

Cloverleigh Farms Next Generation-serie, deel 4

HEARTBEAT

1

Millie

September

'Het is officieel,' zei ik aan de telefoon tegen mijn zus. 'Ik ben vervloekt.'

Winnie lachte. 'Doe niet zo gek.'

'Ik meen het!' Ik liep naar het raam van mijn hotelkamer en staarde naar de lichtjes van de stad, die wazig waren door de regen die met bakken uit de lucht viel. Manhattan werd geteisterd door noodweer. 'Laten we de feiten eens op een rijtje zetten. Een orkaan legt de Oostkust plat op de dag dat ik naar huis zou vliegen en mijn vlucht wordt geannuleerd.'

'Er zijn heel veel vluchten geannuleerd, niet alleen die van jou.'

'Ik moest een fortuin uitgeven voor nog een overnachting in dit peperdure hotel.'

'Een extra nachtje in een viersterrenhotel is geen vloek maar een cadeau. En je kunt de btw aftrekken, je bent immers voor een zakentrip naar New York gegaan. Ik wil trouwens nog wel weten hoe het ging vandaag.'

'Prima,' zei ik met tegenzin. 'Het was een normale trouwbeurs vol herrie en chaos. Ik heb wel een paar nieuwe ideeën opgedaan. Blijkbaar is cottagecore dé nieuwe trend van het seizoen en dat past goed bij Cloverleigh Farms.' Ik fronste. 'Maar de modeshow zat me niet lekker, die maten waren totaal niet inclusief.'

'Serieus?'

'Ja joh, altijd hetzelfde liedje. De modellen waren prachtig, maar ze zagen er niet uit als de echte bruiden met wie ik heb gewerkt. Waarom lopen er geen vollere meiden mee in die shows of kleine meiden of meiden met een grotere kont?'

'Ik zou het niet weten.'

'Nou, ik wel. Omdat de archaïsche schoonheidsidealen nog steeds de wet voorschrijven in de modewereld en de bruidsindustrie is daarop geen uitzondering.'

'Doe er dan iets aan.'

'Ik zou wel willen, maar op dit moment heb ik het druk met jou uitleggen waarom ik vervloekt ben.'

Mijn zus slaakte een diepe zucht.

'Mijn ex-vriendje gaat volgende maand trouwen en ík moet die bruiloft plannen.'

'Jij hebt ze aan elkaar voorgesteld!'

'Weet ik, maar dat maakt het niet minder vernederend.'

'Zie het als een compliment, Mills.' Ik zag altijd beren op de weg, maar Winnie wist overal een positieve draai aan te geven. 'Ze wisten dat het misschien ongemakkelijk kon zijn, en toch kozen ze voor jou.'

'Ze kozen niet voor mij, maar voor Cloverleigh Farms omdat de bruid in de wijnhandel werkt en korting kreeg,' corrigeerde ik haar. 'Ik ben daar de evenementenplanner, dus ze zaten met me opgescheept.'

'Dan nog, korting of geen korting... menig bruid zou een andere locatie hebben gekozen om te voorkomen dat de ex-vriendin van haar verloofde de verantwoordelijkheid draagt voor de belangrijkste dag van haar leven. Ik zie haar vertrouwen als een eerbetoon aan jouw professionele reputatie.'

'Als jij het zegt.' Ik draaide me weg van het raam en ging op mijn buik op het bed liggen. 'Alleen dit is al de derde ex die met zijn eerstvolgende vriendin na mij gaat trouwen. De dérde, Winnie!'

'Ja, dus je brengt geluk! Je bent helemaal niet vervloekt!'

'Ik breng alleen hún geluk. Wat doe ik toch verkeerd?'

'Niets! Wees nou eens eerlijk, Millie. Wilde je echt de vrouw van Mason Holt worden?'

'Nee,' gaf ik toe. 'Hij is knap, maar hij was veel te jong voor me. Ik dacht dat het leeftijdsverschil van vier jaar niet zoveel zou uitmaken, maar na een paar weken wist ik al dat dit hem niet zou worden.'

'Wist je dat na een paar weken al? Jullie waren maandenlang samen!'

'Weet ik, maar de vonken doofden snel. Op het eind was onze relatie puur platonisch.'

'Waarom maakte je het dan niet eerder uit?'

'Ik had met hem te doen. Zijn moeder was net overleden, zijn stiefvader was niet in beeld, hij heeft zijn echte vader nooit gekend... Hij leek zo kwetsbaar.'

Winnie lachte. 'Dat is jouw probleem. Je datet met verdwaalde puppy's.'

'Ik kan daar niets aan doen! Verdwaalde puppy's zijn schattig! Zo liefdevol en behoeftig.'

'Té behoeftig.'

'Ik vind het fijn als iemand me nodig heeft. Dat voelt goed.' Ik draaide me op mijn rug en slaakte een diepe zucht. 'Het is gewoon frustrerend. Ik ben tweeëndertig en heb nog steeds de ware niet gevonden. Ik had verwacht dat ik nu al drie kinderen zou hebben.'

'Je hebt geen vent nodig om kinderen te krijgen, Mills. Je hebt alleen wat genetisch materiaal nodig en volgens mij kun je dat zelfs via een app regelen.' Ze giechelde.

'Doe normaal,' zei ik, al had ik de afgelopen paar maanden regelmatig gezocht op 'spermabank bij mij in de buurt' om vervolgens mijn zoekgeschiedenis te wissen.

'Ik meen het. Je zou een geweldige moeder zijn en als dat is wat je wilt, moet je ervoor gaan.'

'Ik wil een gezin,' verduidelijkte ik. 'Ik wil een vader voor mijn kinderen, niet alleen een spermadonor. En ik wil graag samen met iemand oud worden. Jij en Felicity hebben ook de ware gevonden, dus waarom lukt het mij niet?'

'De ware vinden is niet een of ander project of evenement dat je even tevoorschijn tovert. Het kost tijd. Ik ben dan misschien wel jonger, maar ik heb veel foute mannen gehad voordat ik Dex leerde kennen. En zelfs hij leek in eerste instantie niet ideaal: twaalf jaar ouder, gescheiden, vader van twee jonge dochters, strontchagrijnig en ervan overtuigd dat hij nooit meer een relatie wilde.'

Ik snoof. 'Dat heeft niet lang geduurd.'

'Klopt, maar het was niet gemakkelijk. En kijk naar Felicity.'

Onze middelste zus had onlangs in de boomgaard van Cloverleigh Farms het jawoord gegeven, na een tumultueuze relatie waarin ze zogenaamd verloofd was geweest met haar beste vriend van de middelbare school, de man die al die tijd van haar gehouden had. 'Dat had simpel moeten zijn, maar zij maakten het ingewikkeld.'

'Veel te ingewikkeld,' stemde Winnie lachend in. 'Mijn punt is dat je sommige dingen gewoon aan het lot moet overlaten. Je kunt dat proces niet versnellen of plannen.'

'Dus dat was het dan?' Ik stond chagrijnig op en liep naar de minibar. 'Ik kwijn gewoon weg terwijl ik wacht totdat de bliksem inslaat? Dat past niet bij me, Winnie. Ik ben een doener, geen wachter.'

'Je bent een doener die steeds de verkeerde dingen doet. Je hebt gewoon een patroon: je kiest gasten uit die je wilt helpen, lost hun problemen op, neemt afscheid van ze en dan ontmoeten ze de liefde van hun leven omdat jij ze van hun trauma's hebt afgeholpen. Daar moet je mee stoppen.'

'Hier heb ik niets aan,' zei ik, terwijl ik naar de flesjes drank en te dure snacks in de koelkast keek.

'Wil je mijn advies?'

'Misschien,' zei ik. Ik vroeg me af of ik me schuldig moest voelen dat mijn kleine zusje haar grote zus advies moest geven. Hoorde dat niet andersom te zijn? Voor mijn gevoel droeg ze gisteren nog rompertjes en zat er stroop in haar haren. Glimlachend dacht ik terug aan die hectische doordeweekse ochtenden waarop onze vader, die ons drieën in zijn eentje heeft opgevoed nadat onze moeder was vertrokken, zich haastte om ons op tijd de deur uit te krijgen.

Dat ging een paar jaar door totdat hij met Frannie trouwde, onze geweldige stiefmoeder, die meer een moeder voor me was dan mijn biologische moeder. Mijn vader en Frannie leerden me in échte liefde geloven, liefde die tegen de tand des tijds bestand is.

Ik wist alleen niet waar ik die moest vinden.

'Mijn advies,' ging Winnie onverstoorbaar verder, 'is om zelf de touwtjes in handen te nemen. Gooi het roer om. Kom los van je routines.'

Ik deed de deur van de minibar weer dicht. 'Hoe dan?'

Ze dacht even na. 'Doe iets wat je normaal niet zou doen. Trek iets leuks aan, ga naar de hotelbar en flirt met een knappe, mysterieuze vreemdeling.'

Ik barstte in lachen uit. 'Ben je gek geworden? Het is na negenen, dat is mijn bedtijd.'

'Je moet juist je routine veranderen, dat is het hele punt. Luister, je zult echt niet de enige zijn die door de storm vanavond geen kant meer op kan. De kans is groot dat minstens één van hen knap en single is en wel zin heeft in een onenightstand met een mooie blondine.'

'Ik heb mijn pyjama al aan,' zei ik, maar ik liep naar mijn koffer en deed hem open, op zoek naar iets leuks om aan te trekken. Misschien zou het me wel goeddoen om mijn kamer even te verlaten.

'Trek dan iets anders aan! Wat nou als de man uit je dromen beneden zit? Eentje met doordringende donkere ogen, een

strakke kaaklijn en een magische lul?'

Ik pakte lachend een zwarte jurk die ik hier nog niet had gedragen. 'Hoe moet ik die magische lul spotten dan?'

'Dat kan natuurlijk niet, maar als hij voor de rest knap is, kan het bijna niet meer misgaan.'

Ik hield de jurk voor mijn lichaam en keek glimlachend in de spiegel. 'Ik zou wel een drankje kunnen doen. Maar een onenightstand kan ik echt niet beloven.'

'Je hoeft me ook niets te beloven. Ik wil gewoon dat je wat minder voorspelbaar bent en wat avontuurlijker wordt. Plottwists zijn altijd leuk.'

Ik voelde dat ze me had overgehaald. Misschien had Winnie wel gelijk. 'Oké, ik ga naar de bar om te kijken of daar een leuke plottwist zit.'

'Goed zo! Maar deze keer geen puppy's!'

***

Een halfuur later liep ik de spaarzaam verlichte bar binnen, vlak bij de lobby van het kleine, luxe hotel waar ik verbleef. Ik had bewust niet gekozen voor het enorme hotel waar de expo werd gehouden, want na een lange dag was ik helemaal klaar met mensen en verlangde ik naar rust, stilte en een goed boek. Bovendien vond ik het leuk om intiemere hotels te verkennen. Cloverleigh Farms was immers ook een kleine herberg en ik vond het leuk om te zien hoe de concurrentie dingen aanpakte.

Ik was erg te spreken over de gezellige, elegante bar van dit hotel, met spaarzame verlichting van ouderwetse bronzen muurlampen en tafellampen met franjes. De muren en het plafond hadden de kleur van varens, de barkrukken waren smaragdgroen met brons en tegen de muren stonden mosgroene bankjes. Het deed me denken aan een combinatie van Emerald City en een antiekzaak. Ik had een zwak voor een bar met de sfeer van een clandestiene kroeg uit de jaren twin-

tig, zeker als ze Amy Winehouse draaiden.

Het was er druk. Was ik soms de enige onder de tachtig die op donderdagavond voor tien uur in bed lag? Ik zag nog één lege barkruk en liep erheen, me ervan bewust dat er naar me gekeken werd. Dat vond ik helemaal niet erg. Ik had mijn lange blonde haren gekruld en smokey eyes gemaakt. Mijn zwarte jurk benadrukte al mijn rondingen, en hoewel de jurk niet kort of laag uitgesneden was, zat er wel een split aan de zijkant. Mijn rode lipstick heette Red Carpet: niet bepaald een kleur die je draagt als je niet wilt opvallen.

Meestal voelde ik me heerlijk in mijn plussize lichaam, al had dat wel even geduurd. Zodra ik echter niet meer probeerde om anderen tevreden te stellen en leerde om te houden van het lichaam waarmee ik was geboren, was dat een enorme opluchting en zat ik direct beter in mijn vel.

Hield ik altijd van mijn flinke dijen en ronde buik? Nee. Vond ik het soms irritant dat mijn slankere zussen en vriendinnen makkelijker kleding in de winkels konden kopen? Zeker. Was ik stiekem blij dat ik zelfs bij Winnie cellulitis zag als ze een badpak aanhad? Misschien.

Oké... ja, dat was ik.

Maar dat gaf ik aan haar toe en we konden er samen om lachen.

Ik was me er terdege van bewust dat er altijd mensen zouden zijn die vonden dat ik moest afvallen om gezond te zijn (dat is niet waar), die ervan uitgingen dat ik dacht dat pizza een groente was (ik heb nu een veel betere relatie met eten dan toen ik mezelf uithongerde om ballerina te worden) en die denken dat ik nooit sport (dat doe ik regelmatig en vind ik hartstikke leuk). Bovenal denk ik dat sommige mensen me benijden omdat ik een stoere, strakke zwarte jurk kan dragen en me daar lekker in voel, zelfs wanneer ik niet aan hun bekrompen schoonheidsideaal voldoe.

Fuck die mensen. Dat is hún onzekerheid, niet de mijne.

Ik kwam aan bij de lege barstoel en ging erop zitten. Mijn tasje legde ik op de gladde, mahoniehouten bar. De barman, een gast van in de twintig met een snor, keek me glimlachend aan. 'Wat kan ik voor je doen?'

'Doe mij maar een wodka-martini, alsjeblieft. Grey Goose, met een twist.'

Hij knikte en legde een servetje voor me neer. 'Ik heb ook mandarijn. Of wil je toch liever citroen?'

Ik wilde citroen zeggen – mijn gebruikelijke keuze – maar besloot het over een andere boeg te gooien. Citroen was routine. Mandarijn was een plottwist. 'Mandarijn,' zei ik glimlachend.

'Gaan we regelen.'

Hoewel ik de verleiding voelde om mijn telefoon te pakken, deed ik dat niet. Dat zou ik normaal gesproken wel hebben gedaan, maar vanavond wilde ik me op een andere energie richten. Door een paar kleine dingen te veranderen, kon ik misschien mijn koers wijzigen.

Ik keek toe terwijl de barman mijn drankje schudde, het in een glas schonk en er een mandarijnenschil aan toevoegde. Ik glimlachte toen hij het voor me neerzette. 'Dank je wel.'

'Graag gedaan. Geniet ervan.'

Ik zette net het glas aan mijn lippen toen ik iemand bij de ronding van de bar links van me zag zitten. Zijn borst en schouders waren breed, hij droeg een zwart overhemd met opgerolde mouwen en hij was alleen. Zijn haar en baard waren kort en donker. We keken elkaar aan en ik voelde mijn lichaam warm worden. Zijn botstructuur was prachtig, zijn gezicht leek wel uit graniet te zijn gehouwen. Hij tuurde een tijdje in mijn ogen en keek toen weer weg, net als ik. Ik probeerde me te concentreren op de eerste koude slokjes van mijn martini.

Een paar seconden later werd mijn blik echter weer naar hem getrokken. Ik zag de hand die het glas vasthield: een brede handpalm, lange, sterke vingers en stevige polsen. Even

gaf ik me over aan een korte, prachtige fantasie waarin die handen door mijn haren streken, ik die baard tegen mijn wang zou voelen en die stoere borstkas ontbloot en warm boven me zou hangen. Was hij behaard? Ongetwijfeld. Hij oogde heel mannelijk. Mijn tepels begonnen te tintelen in de bustier die ik onder mijn jurk droeg.

Hij betrapte me nog een keer toen ik zat te staren en ik besefte te laat dat ik daadwerkelijk op mijn lip beet.

Mijn god.

Ik keek naar de bar en was dankbaar dat het hier zo donker was zodat hij me niet kon zien blozen. Ik droeg mezelf op om het hoofd koel te houden, nipte van mijn drankje en probeerde me met mijn eigen zaken te bemoeien. Ik begon echter onrustig en onzeker te worden, en nadat ik een paar minuten geluisterd had naar de gesprekken om me heen – waarin vooral gevloekt werd over het weer en geannuleerde vluchten – pakte ik mijn telefoon uit mijn tas. Ik had een paar appjes van mijn zusje.

Hoe gaat het? Al een plottwist gezien?

Eentje misschien, stuurde ik terug.

Strakke kaaklijn?

Ja.

Donkere ogen?

Ja.

Hoogstwaarschijnlijk een magische lul?

JA.

Ga met hem praten. Kijk of hij je kan betoveren met dat ding.

met zijn grote, kloppende toverstok.

Grinnikend nam ik nog een slokje van mijn martini.

'Wat is er zo grappig?' vroeg de man rechts van me.

Ik legde mijn telefoon ondersteboven op de bar en keek hem aan. 'Sorry?'

'Je moest lachen. Wat is er zo grappig?' Hij leek ongeveer even oud als ik, droeg een wit overhemd, een blauw jasje en had een arrogante grijns op zijn gezicht. Zijn haar was donkerblond en hij was ongelooflijk bruin, alsof hij net van een cruiseschip was gestapt.

'Niets, hoor.' Ik stopte zenuwachtig mijn telefoon weer in mijn tasje. 'Ik had een appje van mijn zusje.'

'Je zusje?' Hij floot luid en schreeuwde naar de barman: 'Hé, kan ik nog een rondje krijgen?'

De barman, die druk was met andere bestellingen, keek niet eens op. Ik kon het hem niet kwalijk nemen.

'Het personeel hier is echt ruk,' zei de man naast me. 'Je hebt tieten nodig om hun aandacht te trekken.' Hij wierp een blik op mijn borsten. 'Die van jou zijn trouwens prachtig.'

Vol afschuw pakte ik mijn glas en dronk het in een paar slokken leeg. Ik had het in zijn gezicht moeten gooien, maar dat zou zonde zijn geweest van de martini. Ik zette het lege glas neer en zocht in mijn tas naar mijn creditcard.

'Hé, ga nou niet weg.' De klootzak leunde naar voren. Hij stonk naar aftershave. 'We leren elkaar pas net een beetje kennen.'

'Ik heb geen interesse,' zei ik, terwijl ik de aandacht van de barman probeerde te trekken om te betalen, zodat ik kon gaan.

'Waarom niet? Ik ben alleen en jij ook.' Hij legde zijn hand

op de mijne. Toen zag ik zijn trouwring.

Ik trok mijn hand weg, gleed van mijn kruk af en zette die tussen ons in. 'Ik ben niet alleen.'

'O nee?' Hij keek lachend om zich heen. 'Daar lijkt het anders wel op.'

Eindelijk zag de barman me. Hij kwam er direct aan. 'Kan ik je helpen?'

'Ik wil graag betalen,' zei ik gehaast.

De barman keek naar de klootzak. 'Is alles in orde?'

'Ja, hoor. Ik zat op iemand te wachten, maar hij redt het niet dus...'

'Sorry dat ik te laat ben.' Een hand greep mijn pols vast.

Ik draaide me geschrokken om en zag een zwart overhemd. Brede schouders. Donkere ogen.

De knappe vreemdeling en ik wisselden een veelbetekenende blik uit voordat hij een kus op mijn wang drukte. Zijn baard was zachter dan ik had verwacht.

'Kun je het me vergeven?' Zijn stem was diep en rauw, een schril contrast met zijn baard.

'N-Natuurlijk,' stamelde ik met bonzend hart. Ik bleef maar naar hem staren. Deze man was bloedmooi. Iets ouder dan ik had gedacht – ik zag grijze haren op zijn hoofd en in zijn baard – maar die donkere ogen, de diepe stem en de bezitterige manier waarop hij mijn pols vastpakte? Ik kreeg er knikkende knieën van.

Hij keek over me heen naar de barman. 'Ze hoort bij mij.'

'Gast, ze hoort niet bij jou,' zei de gast in het jasje. 'Je zat net nog daar, in je eentje. Ik heb het zelf gezien.'

De vreemdeling liet mijn pols los, richtte zich tot de eikel en gromde: 'Je kunt maar beter gaan.'

De klootzak gleed van zijn kruk en stak een hand op. 'Luister, ik wil geen ruzie. Ik dacht alleen dat...'

'Het is me verdomd duidelijk wat je dacht.' Ik hoorde woede in de woorden van de vreemdeling doorklinken, maar hij

verhief zijn stem niet. Op de een of andere manier was dat nog enger dan wanneer hij was gaan schreeuwen. 'Maak dat je wegkomt en waag het niet om nog naar haar te kijken als je vertrekt, want dan breek ik allebei je benen.'

De eikel rechtte zijn rug, alsof hij overwoog om tegen te stribbelen, maar hij zag er eerder uit als een woestijnrat tegenover een dobermann. Hij wierp een blik op de barman. 'Hoor je dat? Hij bedreigt me.'

'Klopt,' zei de barman met een knikje.

'Wat ga je daaraan doen?'

'Niets.' De barman sloeg zijn armen over elkaar.

De klootzak trok nijdig zijn jasje recht en liep zonder om te kijken naar de uitgang.

De vreemdeling keek hem met een moordlustige blik in zijn ogen na, totdat hij zich weer tot mij richtte. 'Gaat het?'

'Ja.' Ik kreeg bijna geen lucht meer, maar dat kwam niet door die eikel.

'Willen jullie nog een rondje?' vroeg de barman.

De vreemdeling keek me aan. 'Wil je nog wat drinken?'

Ik haalde diep adem en dwong mezelf om dapper te zijn. 'Alleen als jij een drankje met me doet.'

Hij aarzelde en wreef over zijn kaak. 'Oké. Is goed.'

'Nog een martini voor de dame en een Glenlivet met ijs. Komt eraan,' zei de barman.

Ik ging weer op mijn kruk zitten en sloeg mijn benen over elkaar. 'Bedankt voor de redding.'

'Graag gedaan.' Hij kwam naast me zitten. 'Hopelijk heb ik je niet beledigd.'

'Hoezo?'

'Ik wilde niet de indruk wekken dat ik dacht dat je die eikel niet in je eentje aankon.'

'O! Nou, misschien had ik dat wel gekund.' Ik grinnikte. 'Maar jouw aanpak was leuker.'

Ik zag een flauwe glimlach op zijn gezicht, die direct dui-

zend vlinders in mijn buik tevoorschijn toverde.

'Ik trakteer,' zei ik, toen onze drankjes verschenen.

Hij schudde zijn hoofd. 'Geen sprake van.'

Ik tuitte mijn lippen met Red Carpet erop en keek hem speels aan. 'Ik wil je bedanken omdat je het voor me opnam.'

'Dat is nergens voor nodig. Iedere gentleman had hetzelfde gedaan.'

'Gentleman?' Ik keek hem onderzoekend aan en glimlachte ondeugend. Ik kon best goed flirten als ik daar zin in had. 'Dus ik ben veilig bij jou?'

Hij gaf niet direct antwoord en ik ging wat meer rechtop zitten. Kromde mijn rug een beetje. Maar zijn ogen tuurden alleen maar in de mijne. 'Je bent veilig bij mij.'

Shit, zeg.

Wat moest ik daar nou mee?